ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

της 3ης Φεβρουαρίου 1999

σχετικά με κρατική ενίσχυση που χορηγεί η Αυστρία υπό μορφή απαλλαγής από το φόρο που αφορά το κρασί και άλλα ποτά τα οποία έχουν υποστεί ζύμωση κατά την άμεση πώληση στον καταναλωτή στον τόπο της παραγωγής

[κοινοποιηθείσα υπό τον αριθμό Ε(1999) 325]

(Το κείμενο στη γερμανική γλώσσα είναι το μόνο αυθεντικό)

(1999/779/ΕΚ)

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ,

Έχοντας υπόψη:

τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και ιδίως τα άρθρα 92 και 93,

την πράξη προσχώρησης της Αυστρίας, της Φινλανδίας και της Σουηδίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, και ιδίως το άρθρο 144 στοιχείο α) και το άρθρο 149 καθώς και την απόφαση της Επιτροπής, της 24ης Ιουλίου 1998, που έχει ληφθεί με βάση το άρθρο 8, για τη λήψη μεταβατικών μέτρων στην Αυστρία όσον αφορά την απαλλαγή από τους φόρους για το κρασί και άλλα ποτά που έχουν υποστεί ζύμωση,

Αφού έταξε στους ενδιαφερόμενους προθεσμία για να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους σύμφωνα με το άρθρο 93 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΚ,

Εκτιμώντας:

I

Κατόπιν αιτήσεως της Επιτροπής της 21ης Μαρτίου 1996, η Αυστρία γνωστοποίησε με επιστολή της 30ής Μαΐου 1996 πληροφορίες σχετικά με εθνική ρύθμιση απαλλαγής από τους φόρους που αφορούν ορισμένα ποτά. Με επιστολή της 19ης Ιουλίου 1996 η Αυστρία παρέσχε στο πλαίσιο της προπαρασκευαστικής διαδικασίας εξέτασης, που προβλέπεται στο άρθρο 93, παράγραφος 3 της συνθήκης ΕΚ, περισσότερες πληροφορίες.

Το συγκεκριμένο μέτρο προβλέπει για το κρασί (κωδικοί 2204 21 και 2204 29 του κοινού δασμολογίου) και για άλλα ποτά που έχουν υποστεί ζύμωση (κωδικός 2206 00 του κοινού δασμολογίου) απαλλαγή από τους φόρους για τα ποτά, εάν τα προϊόντα αυτά πωληθούν απευθείας στον τόπο της παραγωγής προς τον καταναλωτή (πώληση στον τόπο παραγωγής). Ο φόρος για τα ποτά ανέρχεται κατά κανόνα σε 7,58 % της τιμής λιανικής πώλησης (10 % χωρίς το φόρο προστιθέμενης αξίας) για τα αλκοολούχα ποτά.

Η απαλλαγή από τους φόρους για τα ποτά προβλέφθηκε στο πλαίσιο του νόμου για το δημοσιονομικό ισοζύγιο του 1993 (αυστριακός νόμος για την ανακατανομή του εισοδήματος μεταξύ κεντρικής κυβερνήσεως, κρατιδίων και κοινοτήτων), όπως τροποποιήθηκε τελευταία το 1997, με τον οποίο εξουσιοδοτούνται τα κρατίδια και οι κοινότητες να εφαρμόζουν φόρους για τα ποτά, με εξαίρεση τα ποτά που έχουν υποστεί ζύμωση και το κρασί, τα οποία πωλούνται στον τόπο παραγωγής τους. Για τον προσδιορισμό των προϊόντων που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της φορολογικής απαλλαγής, ο νόμος για το δημοσιονομικό ισοζύγιο παραπέμπει στον νόμο περί φόρου κύκλου εργασιών 1994, που οι διατάξεις του περιλαμβάνονται στο δίκαιο των κρατιδίων και κοινοτήτων όπου υπάρχουν αμπελώνες (π.χ. Steiermärkisches Getränke- und Speiseabgabengesetz 1993, Oberösterreichische Gemeinde-Getränkesteuergesetz-Novelle 1993, Salzburger Getränkesteuergesetz 1993, Getränkesteuerverordnung der Stadt Salzburg, Niederösterreichisches Getränke- und Speiseeissteuergesetz 1992, Getränkesteuerverordnung 1992 der Stadt Wien).

Η ρύθμιση αυτή ίσχυε ήδη κατά την προσχώρηση της Αυστρίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση και από τότε εφαρμόζεται κανονικά.

II

Με επιστολή της 20ής Νοεμβρίου 1996, η Επιτροπή ανακοίνωσε στην Αυστρία ότι αποφάσισε, όσον αφορά το συγκεκριμένο μέτρο, να κινήσει τη διαδικασία του άρθρου 93 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΚ. Η απόφαση δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* και η Επιτροπή παρακίνησε τα κράτη μέλη και τους υπόλοιπους ενδιαφερόμενους να διατυπώσουν τις απόψεις τους επ' αυτού [1].

Στην απόφασή της η Επιτροπή εξέφρασε τις αμφιβολίες της για το συμβιβάσιμο του μέτρου με την κοινή αγορά, αναφέροντας ότι το μέτρο πιθανώς να αποτελεί κρατική ενίσχυση ασυμβίβαστη με την έννοια της κοινής αγοράς, διότι ανταποκρίνεται στα κριτήρια του άρθρου 92 παράγραφος 1 της συνθήκης ΕΚ και δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των μέτρων παρέκκλισης που αναφέρονται στις παραγράφους 2 και 3 του εν λόγω άρθρου. Εξάλλου, η ενίσχυση δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί ως ήδη υπάρχουσα ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 93 παράγραφος 1 της συνθήκης ΕΚ, διότι δεν κοινοποιήθηκε σύμφωνα με το άρθρο 144 της πράξης προσχώρησης.

[1] ΕΕ C 82 της 14.3.1997, σ. 9.

Μετά από τη δημοσίευση της ανακοίνωσης δεν έχουν διατυπωθεί παρατηρήσεις ούτε εκ μέρους των κρατών μελών ούτε και από τους συμμετέχοντες. Η Αυστρία έλαβε θέση ως προς την απόφαση με επιστολές της 21ης και 31ης Ιανουαρίου 1997, με τις δε επιστολές της 5ης και 22ας Δεκεμβρίου 1997 διαβίβασε πρόσθετες παρατηρήσεις.

Στις 24 Ιουλίου 1998, η Επιτροπή, κατ' εφαρμογή του άρθρου 149 παράγραφος 1 της πράξης προσχώρησης, συμφώνησε τα εξης σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 38 του κανονισμού αριθ. 136/66/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 22ας Σεπτεμβρίου 1966, για τη θέσπιση της κοινής οργανώσεως της αγοράς στον τομέα των λιπαρών ουσιών ([1]), όπως τροποποιήθηκε τελευταία από τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1638/98 ([2]): «Η Αυστρία μπορεί να διατηρήσει τις υπάρχουσες διατάξεις διαφόρων αυστριακών νόμων, σύμφωνα με τους οποίους οι παραγωγοί οίνου και άλλων ποτών τα οποία έχουν υποστεί ζύμωση, απαλλάσσονται από τον φόρο επί ποτών, όταν πωλούν άμεσα τα ποτά τους στον τόπο παραγωγής στον καταναλωτή, έως τις 31 Δεκεμβρίου 1998» ([3]). Η προθεσμία εφαρμογής του άρθρου 149 έπρεπε κανονικά να λήξει στις 31 Δεκεμβρίου 1997, ωστόσο παρατάθηκε έως της 31 Δεκεμβρίου 1998 με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 2596/97 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1997, για παράταση της προθεσμίας σύμφωνα με το άρθρο 149 παράγραφος 1 της πράξης προσχώρησης της Αυστρίας, Φινλανδίας και Σουηδίας ([4]), σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 149 παράγραφος 2.

Στο αιτιολογικό της εν λόγω απόφασης διαπιστώθηκε ότι η αυστριακή ρύθμιση αποσκοπεί, στην προώθηση της αμπελοκαλλιέργειας σε μικρές ή πολύ μικρές επιχειρήσεις, που έχουν την έδρα τους σε περιοχές με δύσκολες συνθήκες παραγωγής ή σε παραμεθόριες περιοχές. Προκειμένου να διευκολυνθεί η μετάβαση του τομέα στην αντίστοιχη κοινή οργάνωση της αγοράς [κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 822/87 του Συμβουλίου, της 16ης Μαρτίου 1987, περί κοινής οργανώσεως της αγοράς στον τομέα του οίνου ([5]), όπως τροποποιήθηκε τελευταία από τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1627/98 ([6]), και κανονισμός (ΕΟΚ) αριθ. 827/68 του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 1968, περί κοινής οργανώσεως της αγοράς για ορισμένα προϊόντα που αναφέρονται στο παράρτημα ΙΙ της συνθήκης ([7]), όπως τροποποιήθηκε τελευταία από τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 195/96 της Επιτροπής ([8])], η Αυστρία εξουσιοδοτήθηκε να διατηρήσει προσωρινά την απαλλαγή από τους φόρους.

Αντικείμενο της εν λόγω απόφασης είναι το συμβιβάσιμο του μέτρου με τους κανόνες της Κοινότητας που αφορούν τις κρατικές ενισχύσεις, στο βαθμό που το μέτρο δεν ισχύει πλέον ως μεταβατικό μέτρο από την 1η Ιανουαρίου 1999 και επομένως εμπίπτει στους κανόνες αυτούς.

III

Όσον αφορά την κατάσταση του μέτρου, η Αυστρία υπενθυμίζει ότι η απαλλαγή από τους φόρους ίσχυε ήδη πριν από την ένταξη της Αυστρίας στην Κοινότητα. Ακόμα και από τυπική άποψη, ήταν, επομένως, λανθασμένο και παραπλανητικό να ταξινομηθεί το μέτρο ως νέα ρύθμιση και να απαιτηθεί από τα υπόλοιπα κράτη μέλη και τους συμμετέχοντες να διατυπώσουν παρατηρήσεις.

Η Αυστρία ισχυρίζεται ότι θα ήταν σκοπιμότερο σύμφωνα με το άρθρο 101 της συνθήκης ΕΚ να πραγματοποιηθούν διαβουλεύσεις, εάν η Επιτροπή είναι της άποψης ότι οι διαφορές της φορολόγησης μεταξύ της Αυστρίας και των υπολοίπων κρατών μελών οδηγούν σε στρεβλώσεις του ανταγωνισμού οι οποίες πρέπει να παραμεριστούν.

Εξάλλου, η Αυστρία αμφισβητεί ότι το μέτρο αποτελεί κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 92 παράγραφος 1 της συνθήκης ΕΚ.

Το μέτρο θα πρέπει μάλλον να εκτιμηθεί ως γενικό μέτρο που δεν έχει σε καμία περίπτωση επιλεκτικό χαρακτήρα. Πρόκειται για ένα κανονικό φορολογικό μέτρο στον τομέα της γεωργίας, που με βάση το ρόλο και το σκοπό του στο φορολογικό σύστημα, που κατά τα άλλα δεν παρέχει καμία διακριτική ευχέρεια στις εκτελεστικές αρχές, είναι απολύτως δικαιολογημένο.

Είναι εξαιρετικά απίθανο ότι με το μέτρο αυτό το οποίο αντανακλά μόνο την παραδοσιακή καταναλωτική κατάσταση, δημιουργούνται στρεβλώσεις του ανταγωνισμού. Στο πλαίσιο αυτό, η Αυστρία παραπέμπει στο ότι ο φόρος επί των ποτών αυτού του είδους υπάρχει μόνο στην Αυστρία και έχει σημασία μόνο για την Αυστρία, διότι τα προϊόντα του εξωτερικού εμπορίου δεν φορολογούνται. Με την απαλλαγή τους από τους φόρους οι αυστριακοί γεωργοί, που πωλούν τον οίνο τους απευθείας στον τόπο παραγωγής, εξομοιώνονται με τους γεωργούς της υπόλοιπης Κοινότητας όπου δεν υπάρχει φορολογία επί των ποτών.

Η Αυστρία είναι της άποψης ότι το μέτρο αποτελεί παρέκκλιση κατά την έννοια του άρθρου 92 παράγραφος 3 στοιχείο γ) της συνθήκης ΕΚ, σύμφωνα με το οποίο οι ενισχύσεις για την προώθηση ορισμένων οικονομικών κλάδων ή οικονομικών τομέων επιτρέπονται στο βαθμό που πληρούνται ορισμένες προϋποθέσεις. Η Αυστρία εξηγεί ότι το μέτρο αφορά πάνω από 7 000 μικρές και μάλιστα πολύ μικρές αμπελοοινικές επιχειρήσεις, σε ως επί το πλείστον μειονεκτικές περιοχές ή παραμεθόριες περιοχές. Οι επιχειρήσεις αυτές βρίσκονται σε επισφαλή, από οικονομική άποψη, κατάσταση και συχνά δεν είναι σε θέση να επιρρίψουν τον φόρο επί των ποτών στον καταναλωτή.

Η Αυστρία απορρίπτει το επιχείρημα ότι το μέτρο αντιτίθεται στην κοινή οργάνωση της αγοράς, υπό το σκεπτικό ότι ο πυρήνας της κοινής οργάνωσης της αγοράς δεν είναι τα μέτρα ρύθμισης των τιμών, αλλά τα μέτρα παρέμβασης, όπως η εκχέρσωση, η αποθεματοποίηση, η απόσταξη, η παραγωγή σταφυλιών καθώς και οι διατάξεις εισαγωγής και εξαγωγής. Σε προηγούμενες αποφάσεις για τα μέτρα παροχής ενισχύσεων, π.χ. στο πλαίσιο της απόφασης 93/155/ΕΟΚ της Επιτροπής ([9]) γίνεται λόγος, κυρίως, στα εν λόγω μέτρα. Οι απαγορεύσεις της κοινής οργάνωσης της αγοράς αφορούν μόνο τους τομείς που ανήκουν στην κοινή οργάνωση της αγοράς. Στο πλαίσιο αυτό η Αυστρία παραπέμπει στην απόφαση 89/228/ΕΟΚ της Επιτροπής ([10]) όσον αφορά ιταλικό μέτρο για τον καθορισμό μιας ανώτατης τιμής για το διορθωμένο συμπυκνωμένο γλεύκος σταφυλιών, που κατά την άποψη της Επιτροπής αντίκειται στην κοινή οργάνωση της αγοράς. Η Αυστρία αναγνωρίζει βέβαια ότι ο καθορισμός μιας ανώτατης τιμής στην πραγματικότητα αντιστοιχεί σε σοβαρή παρέμβαση στην αγορά, χωρίς ωστόσο να συγκρίνεται σε οποιαδήποτε περίπτωση με φορολογική απαλλαγή, που δικαιολογείται από οικονομική και κοινωνική άποψη.

([1]) ΕΕ 172 της 30.9.1966, σ. 3025/66.
([2]) ΕΕ L 210 της 28.7.1998, σ. 32.
([3]) Γραπτή διαδικασία Ε/1462/98.
([4]) ΕΕ L 351 της 23.12.1997, σ. 12.
([5]) ΕΕ L 84 της 27.3.1987, σ. 1.
([6]) ΕΕ L 210 της 28.7.1998, σ. 8.
([7]) ΕΕ L 151 της 30.6.1968, σ. 16.
([8]) ΕΕ L 26 της 2.2.1996, σ. 13.
([9]) ΕΕ L 61 της 13.3.1993, σ. 55.
([10]) ΕΕ L 94 της 7.4.1989, σ. 38.

IV

Η εφαρμογή των κανόνων για τις κρατικές ενισχύσεις

Το συγκεκριμένο μέτρο ισχύει για τον οίνο από νωπά σταφύλια των διακρίσεων 220 421 και 220 429 του κοινού δασμολογίου που περιλαμβάνεται στον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 822/87, και άλλα ποτά που έχουν υποστεί ζύμωση της διακρίσεως 220 600 του κοινού δασμολογίου που ανήκουν στον κανονισμό αριθ. (ΕΟΚ) αριθ. 827/68. Σύμφωνα με το άρθρο 42 της συνθήκης ΕΚ οι κανόνες του ανταγωνισμού ισχύουν για την παραγωγή και την εμπορία των προϊόντων, μόνον εφόσον έχουν καθοριστεί από το Συμβούλιο. Σύμφωνα με το άρθρο 76 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 822/87, και σύμφωνα με το άρθρο 5 του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 827/68, το Συμβούλιο αποφάσισε, ότι η παραγωγή και η εμπορία των προϊόντων που ανήκουν στους κανονισμούς αυτούς εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής των άρθρων 92, 93 και 94 της συνθήκης ΕΚ.

Η κατάσταση των προς εξέταση ενισχύσεων

Η κατάσταση της ήδη υπάρχουσας ενίσχυσης κατά την έννοια του άρθρου 93 παράγραφος 1 της συνθήκης ΕΚ, κατά κανόνα αναγνωρίζεται μόνον για τα μέτρα, τα οποία ενέκρινε επίσημα η Επιτροπή ή στην περίπτωση που η Επιτροπή δεν ενήργησε εντός δύο μηνών από την νόμιμη ανακοίνωση του μέτρου, αφού το συγκεκριμένο κράτος μέλος ενημέρωσε την Επιτροπή για τη θέσπιση του μέτρου.

Όσον αφορά τα καθεστώτα των ενισχύσεων που υπήρχαν στα κράτη μέλη ήδη πριν από την πρχώρηση στην Κοινότητα, το άρθρο 144 στοιχείο α) της πράξης προσχώρησης, ορίζει ότι «από τις ενισχύσεις που εφαρμόζονταν στα νέα κράτη μέλη πριν από την προσχώρηση, μόνον εκείνες θεωρούνται ως υπάρχουσες ενισχύσεις κατά την έννοια του άρθρου 93 παράγραφος 1 της συνθήκης ΕΚ, οι οποίες έχουν ανακοινωθεί στην Επιτροπή έως τις 30 Απριλίου 1995».

Μόνο το γεγονός ότι οι εν λόγω ενισχύσεις υπήρχαν πριν από την προσχώρηση σύμφωνα με τα στοιχεία της Αυστρίας, δεν επαρκεί ώστε να αξιολογηθεί το μέτρο αυτό ως μέτρο κατά την έννοια του άρθρου 93 παράγραφος 1 της συνθήκης ΕΚ. Το μέτρο δεν υπήρξε τμήμα της δέσμης μέτρων κατά την έννοια του άρθρου 144 της πράξης προσχώρησης που ανακοίνωσε η Αυστρία στην Επιτροπή πριν από τις 30 Απριλίου 1995, αλλά και η Αυστρία δεν κοινοποίησε το μέτρο, μετά την προσχώρηση σύμφωνα με το άρθρο 93 παράγραφος 3 της συνθήκης ΕΚ. Η Επιτροπή ενημερώθηκε για το εν λόγω μέτρο μόνο μετά από καταγγελία. Το μέτρο δεν πρέπει επομένως να θεωρηθεί ως υπάρχουσα ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 93 παράγραφος 1 της σννθήκης ΕΚ και δεν μπορεί να υπάρξει αξίωση να υπαχθεί στο νομικό καθεστώς τέτοιου είδους ενισχύσεων.

Απαγόρευση κρατικών ενισχύσεων

Σύμφωνα με το άρθρο 92 παράγραφος 1 της συνθήκης ΕΚ, δεν συμβιβάζονται προς την κοινή οργάνωση της αγοράς οι κρατικές η από κρατικά μέσα χορηγούμενες ενισχύσεις, που μέσω της ευνοϊκής μεταχείρισης ορισμένων επιχειρήσεων ή κλάδων παραγωγής στρεβλώνουν ή απειλούν να στρεβλώσουν τον ανταγωνισμό, στο βαθμό που δημιουργούν εμπόδια στο εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών.

Το συγκεκριμένο μέτρο πληροί τα κριτήρια αυτά και επομένως μπορεί να θεωρηθεί ως κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του εν λόγω άρθρου.

Ενισχύσεις που χορηγούνται από κρατικά μέσα

Η απαλλαγή από το φόρο επί των ποτών, που επιβάλλεται για το κρασί το οποίο παράγεται από νωπά σταφύλια καθώς και άλλα ποτά που έχουν υποστεί ζύμωση, που πωλούνται απευθείας στον τόπο παραγωγής (πώληση στον τόπο παραγωγής), συνεπάγεται την απαλλαγή από φορολογικές εισφορές, που ο παραγωγός θα έπρεπε να πληρώσει. Η φορολογική αυτή απαλλαγή επιβαρύνει τον δημοσιονομικό προϋπολογισμό των αυστριακών κρατιδίων και των κοινοτήτων στο βαθμό που υπάρχει απώλεια εισοδημάτων, και ισχύει επομένως ως μέτρο που χρηματοδοτείται από κρατικά μέσα [1].

Όσον αφορά το θέμα του εάν πρόκειται για άμεσες ή έμμεσες ενισχύσεις, αναφέρεται ότι το άρθρο 92 παράγραφος 1 εφαρμόζεται και στις έμμεσες ενισχύσεις. Παρά τις αντιρρήσεις της αυστριακής πλευράς πρέπει ωστόσο το συγκεκριμένο μέτρο να θεωρηθεί ως άμεση ενίσχυση, διότι για τους αποδέκτες της νομικής διάταξης πρόκειται για τις ίδιες επιχειρήσεις που επωφελούνται οικονομικά από την φορολογική απαλλαγή.

Ευνοϊκή μεταχείριση συγκεκριμένων επιχειρήσεων

Το μέτρο εννοεί τους γεωργούς που επιδίδονται σε ένα σταθερό βιοποριστικό επάγγελμα. Οι επιχειρήσεις αυτές στο βαθμό που πωλούν τα προϊόντα τους στον τόπο παραγωγής προς τον καταναλωτή, εξαιρούνται από τη φορολογική απαλλαγή, που κανονικά ανέρχεται σε ± 7,58 % της λιανικής τιμής. Επειδή το μέτρο ισχύει για το οίνο από νωπά σταφύλια καθώς και για άλλα ποτά που έχουν υποστεί ζύμωση, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι ευνοεί συγκεκριμένες επιχειρήσεις και κλάδους παραγωγής. Η Αυστρία δεν απάντησε στην εν λόγω επιχειρηματολογία.

Όσον αφορά την επιλεξιμότητα του μέτρου, η Αυστρία υπέδειξε ότι δεν έχει παραχωρηθεί καμία διακριτική ευχέρεια στις φορολογικές αρχές, όσον αφορά τη χρησιμοποίηση ή τη μη χρησιμοποίηση της φορολογικής απαλλαγής. Αυτό αποτελεί αναγκαία αλλά μη επαρκή προϋπόθεση για να αποκλειστεί η επιλεξιμότητα ενός μέτρου. Κατά κανόνα, ως επιλεκτικό ισχύει για την Επιτροπή κάθε μέτρο που αποκλίνει από το γενικό φορολογικό σύστημα ενός κράτους μέλους, εκτός εάν το μέτρο δικαιολογείται από την ίδια την λογική του συστήματος. Ως επιτρεπόμενες παρεκκλίσεις από το γενικό σύστημα ισχύουν εκείνες που για οικονομικούς λόγους αποδεικνύονται ως απαραίτητες ή δικαιολογούνται ως προϋπόθεση για την αποτελεσματικότητα του συστήματος [βλέπε αποφάσεις του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 2ας Ιουλίου 1974, στην υπόθεση 173/73, Ιταλία κατά Επιτροπής [2]) και, της 17ης Μαρτίου 1993, στην υπόθεση 72/91, Sloman Neptun [3])].

Σύμφωνα με το αυστριακό φορολογικό σύστημα, οι πωλήσεις αλκοολούχων ποτών στους τελικούς καταναλωτές υπόκεινται κατά κανόνα σε φορολογία. Η απαλλαγή μιας μικρής ομάδας επιχειρήσεων που πωλούν οίνο ή άλλα ποτά που έχουν υποστεί ζύμωση, απευθείας στον τόπο παραγωγής προς τον καταναλωτή, αποτελεί παρέκκλιση από τη γενική φορολογική ρύθμιση. Η απαλλαγή δεν ισχύει ούτε για τον οίνο που πωλείται από τους εμπόρους προς τον καταναλωτή, ούτε για τον οίνο που παραδίδει ο παραγωγός εκτός της γεωργικής επιχείρησης. Η Επιτροπή δεν διαθέτει πληροφορίες, ούτε για το ότι η φορολογική αυτή απαλλαγή δικαιολογείται από τη λογική του φορολογικού συστήματος, ούτε από την ύπαρξη τεχνικών δυσχερειών που καθιστούν αδύνατη την επιβολή αυτού του φόρου.

[1] Για την υπαγωγή των φορολογικών απαλλαγών στον ορισμό μιας κρατικής ενίσχυσης βλέπε απόφαση του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 15ης Μαρτίου 1994, στην υπόθεση 387/92 Banco Exterior de Espana, 1994, σ. I-877.
[2] Συλλογή 1974, σ. 709.
[3] Συλλογή 1993, σ. 887.

Στρέβλωση του ανταγωνισμού

Ένα μέτρο χορήγησης ενίσχυσης στρεβλώνει τον ανταγωνισμό όταν παρεμβαίνει σε μια ήδη υπάρχουσα ή δημιουργούμενη ανταγωνιστική σχέση μεταξύ της επιχείρησης ή των κλάδων παραγωγής και αν το μέτρο αυτό αλλάζει τεχνητά τους όρους ανταγωνισμού. Όπως προκύπτει από την απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Σεπτεμβρίου 1980, στην υπόθεση 730/79, Philip Morris ([1]), ενίσχυση της θέσης στην αγορά μιας επιχείρησης με κρατικές ενισχύσεις κανονικά αποτελεί δείγμα στρέβλωσης του ανταγωνισμού εις βάρος ανταγωνιστικών επιχειρήσεων.

Ο οίνος και άλλα ποτά που έχουν υποστεί ζύμωση τα οποία πωλούνται απευθείας στον καταναλωτή στον τόπο παραγωγής, ανταγωνίζονται τον οίνο και άλλα ποτά που έχουν υποστεί ζύμωση τα οποία προσφέρονται στον ίδιο καταναλωτή στο λιανικό εμπόριο. Εάν μία ομάδα προϊόντων απαλλάσσεται από τη φορολογία εις βάρος άλλων προϊόντων, στρεβλώνονται οι όροι του ανταγωνισμού. Στην παρούσα περίπτωση το ανταγωνιστικό πλεονέκτημα για τον παραγωγό, ο οποίος πωλεί οίνο στον τόπο παραγωγής, έναντι του εμπόρου που πωλεί στο λιανικό εμπόριο, είναι 7,58 % της τιμής πωλήσεως.

Στην επιστολή της 19ης Ιουλίου 1996, η Αυστρία παραπέμπει στην απόφαση του αυστριακού συνταγματικού δικαστηρίου της 27ης Νοεμβρίου 1995 ([2]), από την οποία προκύπτει ότι η απαλλαγή ορισμένων παραγωγών από το φόρο επί των ποτών δεν αντίκειται στην αρχή της μη διακριτικής μεταχείρισης μεταξύ παραγωγών και εμπόρων, διότι οι διαφορετικές καταστάσεις πραγμάτων δικαιολογούν διαφορετική ρύθμιση. Ωστόσο, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι επειδή η απόφαση αφορά το θέμα της διακριτικής μεταχείρισης και όχι το θέμα της ύπαρξης μιας κρατικής ενίσχυσης και του συμβιβάσιμού της με την κοινή αγορά σύμφωνα με το άρθρο 92 ΕΚ της συνθήκης, δεν έχει καμιά ιδιαίτερη συνέπεια στα συγκεκριμένα επιχειρήματα.

Επιπτώσεις στο ενδοκοινοτικό εμπόριο

Ένα μέτρο αποτελεί εμπόδιο στο εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών όταν δυσχεραίνει τις εισαγωγές από άλλα κράτη μέλη ή ευνοεί τις εξαγωγές σε άλλα κράτη μέλη. Αποφασιστικής σημασίας είναι το γεγονός ότι το ενδοκοινοτικό εμπόριο αναπτύσσεται ή υπάρχει κίνδυνος να αναπτυχθεί διαφορετικά ανάλογα με συγκεκριμένο μέτρο.

Μεταξύ της Αυστρίας και άλλων κρατών μελών υπάρχει εμπόριο οίνου και άλλων νωπών ποτών που υφίστανται ζύμωση. Ο παρακάτω πίνακας απεικονίζει τις εισαγωγές και εξαγωγές του 1997 για κάθε κράτος μέλος ξεχωριστά:

Αυστριακές εξαγωγές οίνου (κωδικοί 2204 21 και 2204 29 του κοινού δασμολογίου) σε λίτρα προς ορισμένα κράτη μέλη κατά το (1997)		Αυστριακές εξαγωγές οίνου (κωδικοί 2204 21 και 2204 29 του κοινού δασμολογίου) σε λίτρα προς ορισμένα κράτη μέλη κατά το (1997)	
Ολλανδία	334 111	Γαλλία	4 470 800
Γερμανία	12 943 617	Γερμανία	3 592 229
Σουηδία	861 885	Ιταλία	44 547 248
Ιταλία	1 110 507	Ισπανία	3 899 658
Συνολικές εξαγωγές προς άλλα κράτη μέλη	14 513 937	Συνολικές εισαγωγές από άλλα κράτη μέλη	57 475 859

Αυστριακές εξαγωγές άλλων ποτών που έχουν υποστεί ζύμωση (κωδικός 2206 00 του κοινού δασμολογίου) σε λίτρα (1997)		Αυστριακές εξαγωγές άλλων ποτών που έχουν υποστεί ζύμωση (κωδικός 2206 00 του κοινού δασμολογίου) σε λίτρα (1997)	
Γαλλία	5 335	Βέλγιο-Λουξεμβούργο	146 209
Γερμανία	126 550	Γερμανία	214 662
Σουηδία	150 938	Ιταλία	135 789
Ιταλία	1 751	Σουηδία	9 877
Συνολικές εξαγωγές προς άλλα κράτη μέλη	285 074	Συνολικές εισαγωγές από άλλα κράτη μέλη	3 904 775

Τα ποτά που εισάγονται στην Αυστρία διατίθενται στην αγορά μέσω του λιανικού εμπορίου. Απαλλάσσοντας τον αυστριακό οίνο και ορισμένα άλλα ποτά που έχουν υποστεί ζύμωση — στο βαθμό που πωλούνται στον καταναλωτή απευθείας στον τόπο παραγωγής — από το φόρο για τους εισαγόμενους από άλλα κράτη μέλη οίνους και τα υπόλοιπα εισαγόμενα ποτά που έχουν υποστεί ζύμωση, που βρίσκονται στο λιανικό εμπόριο, το μέτρο δημιουργεί ένα τεχνητό φάσμα τιμών εις βάρος εισαγμένων προϊόντων, που αναγκαστικά δεν μπορούν να επωφεληθούν από την φορολογική απαλλαγή. Επειδή οι πωλήσεις στον τόπο παραγωγής υπολογίζονται περίπου σε 50 % της συνολικής πώλησης οίνου στην Αυστρία, το μέτρο δημιουργεί εμπόδιο στο εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών, και αυτό διότι θα μπορούσαν να γίνουν εισαγωγές οίνου και άλλων ποτών που έχουν υποστεί ζύμωση στην Αυστρία από άλλα κράτη μέλη — πιθανώς εις βάρος της αγοράς εγχώριων οίνων και άλλων ποτών που έχουν υποστεί ζύμωση — εάν υπήρχε το εν λόγω φορολογικό μέτρο.

([1]) Συλλογή 1980, σ. 2671, σκέψεις 11 και 12.
([2]) Β 1648/94.

Εκτός αυτού, δεν μπορεί να αποκλειστεί το ότι οι επιχειρήσεις που εννοούνται από το μέτρο εξάγουν στα άλλα κράτη μέλη και επωφελούνται από το φορολογικό πλεονέκτημα να επιδοτήσουν τις εξαγωγές τους.

Η Αυστρία προβάλει το επιχείρημα ότι η υποχρεωτική φορολόγηση των ποτών πρέπει να εκτιμηθεί ως ανταγωνιστικό μειονέκτημα για τους αυστριακούς παραγωγούς, διότι δεν υφίστανται οι φόροι που υπάρχουν σε άλλα κράτη μέλη. Η επιχειρηματολογία αυτή μπορεί να μην πείθει, διότι στην Αυστρία οι αλλοδαποί οίνοι που πωλούνται υπόκεινται στη φορολογία των ποτών, ωστόσο οι προς πώληση αυστριακοί οίνοι σε άλλα κράτη μέλη δεν υπόκεινται στην φορολογία αυτή. Εξάλλου το Δικαστήριο, με την απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 1969, όσον αφορά τις υποθέσεις 6 και 11-69, Τράπεζα της Γαλλίας [1], αποφασισε ότι η ύπαρξη μιας κρατικής ενίσχυσης δεν μπορεί να απορριφθεί με το επιχείρημα ότι ένα κράτος μέλος προσπαθεί να προσεγγίσει το ποσοστό φόρων που επιβάλλεται για τα εθνικά προϊόντα τα οποία προορίζονται για εξαγωγή, με τα ποσοστά που εφαρμόζονται στα υπόλοιπα κράτη μέλη. Η αρχή αυτή της νομολογίας εφαρμόζεται επίσης mutatis mutandis στην παρούσα περίπτωση.

Παρεκκλίσεις από την απαγόρευση χορήγησης κρατικών ενισχύσεων

Η απαγόρευση που αναφέρεται στο άρθρο 92 παράγραφος 1 της συνθήκης ΕΚ συνοδεύεται από παρεκκλίσεις που προβλέπονται στο άρθρο 92 παράγραφοι 2 και 3.

Άρθρο 92 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΚ

Δεδομένου τον χαρακτήρα τον μέτρου ενίσχυσης και του στόχου του, δεν συγκεντρώνονται οι όροι εφαρμογής της παρέκκλισης που προβλέπεται στο άρθρο 92 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΚ. Άλλωστε, οι αυστριακές αρχές δεν επικαλέστηκαν τη δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 92, παράγραφος 2.

Άρθρο 92 παράγραφος 3, της συνθήκης ΕΚ

Το άρθρο 92 παράγραφος 3 θεσπίζει τους όρους υπό τους οποίους μπορούν να θεωρηθούν ως συμβιβάσιμες με την κοινή αγορά ορισμένες ενισχύσεις. Το συμβιβάσιμό τους με τη συνθήκη πρέπει να εξεταστεί όχι μόνον από την άποψη του κράτους μέλους αλλά και από την άποψη της Κοινότητας. Για να εξασφαλισθεί η ορθή λειτουργία της κοινής αγοράς και να τηρηθεί η υποχρέωση που προβλέπεται στο άρθρο 3 στοιχείο στ) της συνθήκης ΕΚ, πρέπει να ερμηνευτούν πολύ αυστηρά οι παρεκκλίσεις από την αρχή απαγόρευσης των ενισχύσεων που διατυπώνονται στο άρθρο 92 παράγραφος 3.

Υπενθυμίζεται, όσον αφορά το άρθρο 92 παράγραφος 3 στοιχείο α), ότι το μέτρο δεν πρέπει να εφαρμοστεί μόνον στις περιοχές όπου ο ανταγωνισμός, σύμφωνα με τις κατευθυντήριες γραμμές που αφορούν τις κρατικές ενισχύσεις περιφερειακού χαρακτήρα [2], θεωρείται ως ιδιαίτερα μειονεκτικός σε σχέση με το σύνολο της Κοινότητας (μεικτό εγχώριο προϊόν ανά κεφαλή που μετράται σε όρους αγοραστικής αξίας, χαμηλότερο του 75 % του κοινοτικού μέσου όρου).

Πρέπει να αναφερθεί, όσον αφορά το άρθρο 92 παράγραφος 3 στοιχείο β), ότι η εν λόγω ενίσχυση δεν έχει ως στόχο να προωθήσει την υλοποίηση ενός σημαντικού σχεδίου κοινού κοινοτικού ενδιαφέροντος, ούτε και να αμβλύνει τις σοβαρές διαταραχές της αυστριακής οικονομίας.

Εξάλλου, η ενίσχυση ούτε προορίζεται ούτε είναι τέτοιου χαρακτήρα ώστε να ανταποκρίνεται στους στόχους του άρθρου 92 παράγραφος 3 στοιχείο δ).

Οι αυστριακές αρχές δεν αναγνώρισαν το αναφερόμενο καθεστώς παρέκκλισης.

Άρθρο 92 παράγραφος 3 στοιχείο γ)

Οι ενισχύσεις που προορίζονται να διευκολύνουν την ανάπτυξη ορισμένων δραστηριοτήτων ή ορισμένων οικονομικών περιοχών, μπορούν να θεωρηθούν από την Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 92 παράγραφος 3 στοιχείο γ) της συνθήκης ΕΚ, ως συμβιβάσιμες με την κοινή αγορά όταν διευκολύνουν την ανάπτυξη ορισμένων δραστηριοτήτων ή οικονομικών περιοχών και δεν αλλοιώνουν τους όρους των συναλλαγών ώστε να είναι αντίθετες με το κοινό συμφέρον.

Για να αιτιολογήσει το εν λόγω μέτρο, η Αυστρία στηρίζεται στο άρθρο 92 παράγραφος 3 στοιχείο γ) και αναγνωρίζει στο πλαίσιο αυτό, τις εξαιρετικά αποσπασματικές δομές παραγωγής των δικαιούχων επιχειρήσεων, τη μειονεκτική γεωγραφική τους κατάσταση καθώς και την επισφαλή οικονομική τους και χρηματοδοτική τους θέση. Σύμφωνα με τις αυστριακές αρχές ορισμένος αριθμός αυτών των επιχειρήσεων δεν είναι σε θέση να αναλάβει τις χρηματοδοτικές πιέσεις και θα υποχρεωθούν χωρίς αυτή την ενίσχυση να προβούν σε οριστικό κλείσιμο της επιχείρησης.

Η Επιτροπή δεν εγκρίνει, κατ'εφαρμογή του άρθρου 92 παράγραφος 3 στοιχείο γ), καμιά κρατική ενίσχυση που δεν ευνοεί την ανάπτυξη ορισμένων δραστηριοτήτων ή οικονομικών περιοχών και περιορίζεται να διατηρήσει το status quo. Η προς εξέταση ενίσχυση δεν προορίζεται ούτε είναι τέτοιου χαρακτήρα ώστε να προκαλέσει διαρθρωτικές βελτιώσεις, στο βαθμό που δεν υπάρχει καμία συσχέτιση μεταξύ του χρηματοδοτικού πλεονεκτήματος που αντιπροσωπεύει η φορολογική απαλλαγή και των τεχνικών διαρθρωτικών μεταβολών που θα γίνουν στις δικαιούχους επιχειρήσεις. Το ανταγωνιστικό πλεονέκτημα που παραχωρείται τεχνητά στους δικαιούχους της ενίσχυσης υφίσταται μόνον εφόσον χορηγείται η ενίσχυση. Το μέτρο δεν διευκολύνει επομένως την ανάπτυξη της δραστηριότητας μιας οικονομικής περιοχής αλλά πρέπει μάλλον να θεωρηθεί ως ενίσχυση στη λειτουργία που προορίζεται να απαλλάξει τις επιχειρήσεις από το κόστος που θα έπρεπε κανονικά να αναλάβουν. Οι ενισχύσεις λειτουργίας δεν συμβιβάζονταν καταρχήν με την κοινή αγορά (απόφαση τον Δικαστηρίου της 15ης Μαΐου 1997 στην υπόθεση 278/95 P, Siemens, Συλλογή 1997, σ. I-2507).

Τα αναφερόμενα επιχειρήματα δεν αντικρούουν τη γνώμη της Επιτροπής, που εξέφρασε στην απόφαση, με βάση το άρθρο 149 της πράξης προσχώρησης, σύμφωνα με την οποία το εν λόγω μέτρο θεωρείται ως μεταβατικό μέτρο που να παραχωρεί στους δικαιούχους έναν χρόνο προσαρμογής στο νέο νομικό και οικονομικό πλαίσιο. Όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 92 παράγραφος 3 στοιχείο γ) της συνθήκης ΕΚ, η Επιτροπή απαιτεί ωστόσο οι ενισχύσεις να εξυπηρετούν σαφώς τον στόχο ανάπτυξης μιας δραστηριότητας ή μιας οικονομικής περιοχής. Εφόσον το προς εξέταση μέτρο δεν είναι σε θέση να προκαλέσει τέτοιο αποτέλεσμα, το καθεστώς παρέκκλισης που προβλέπεται στο άρθρο 92 παράγραφος 3 στοιχείο γ) της συνθήκης δεν ισχύει.

Η ενίσχυση δεν αντιστοιχεί επομένως ούτε στις απαιτήσεις του άρθρου 92 παράγραφος 3 στοιχείο γ) της συνθήκης ΕΚ, ούτε στους όρους χορήγησης των άλλων παρεκκλίσεων που προβλέπονται για τις κρατικές ενισχύσεις και πληρούν τις απαιτήσεις του άρθρου 92 παράγραφος 1 της συνθήκης ΕΚ και επομένως δεν συμβιβάζεται με την κοινή αγορά.

[1] Συλλογή 1969, σ. 523, σκέψεις 18 έως 21.
[2] ΕΕ C 74 της 10.3.1998, σ. 9.

Άρθρο 101 της συνθήκης ΕΚ

Όταν η Επιτροπή διαπιστώνει ότι οι διαφορές μεταξύ των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών δημιουργούν στρεβλώσεις τον ανταγωνισμού, προσφεύγει σε μια ειδική διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 101 της συνθήκης ΕΚ για να αντιμετωπίσει την κατάσταση. Η Αυστρία αναφέρεται στο άρθρο αυτό, για να δώσει έμφαση στη μη σκοπιμότητα της διαδικασίας την οποία κινεί η Επιτροπή για τις κρατικές ενισχύσεις. Η Επιτροπή δεν μπορεί να δεχθεί τα επιχειρήματα που προβάλει η Αυστρία, στο βαθμό που η φορολογική απαλλαγή αποτελεί ήδη καθαυτή κρατική ενίσχυση όπως αναφέρθηκε ανωτέρω. Στην απόφαση που αφορά την υπόθεση 173/731 [1], το Δικαστήριο έκρινε ότι η μονομερής τροποποίηση ενός ειδικού στοιχείου του κόστους παραγωγής σε συγκεκριμένο οικονομικό τομέα, μπορεί να διαταράξει την ισορροπία μεταξύ των κρατών μελών και αυτό με την επιφύλαξη της δυνατότητας εφαρμογής των άρθρων 99 έως 102 της συνθήκης ΕΚ που προβλέπουν λεπτομερείς διατάξεις για την κατάργηση των γενικών στρεβλώσεων που οφείλονται στις διαφορές των φορολογικών συστημάτων μεταξύ των διαφόρων κρατών μελών.

Κοινές οργανώσεις της αγοράς

Η Επιτροπή εκτιμά ότι το εν λόγω μέτρο αποτελεί κρατική ενίσχνση μη συμβιβάσιμη με την κοινή αγορά κατά την έννοια τον άρθρου 92 παράγραφος 1 της συνθήκης ΕΚ, και δεν είναι αναγκαίο να εξετασθεί από πριν στο βαθμό που παρεκκλίνει από τις κοινές οργανώσεις της αγοράς στις οποίες υπάγονται τα προϊόντα στα οποία αφορά η φορολογική απαλλαγή.

Άρθρο 95 της συνθήκης ΕΚ

Το ίδιο ισχύει και για την εφαρμογή του άρθρου 95 της συνθήκης ΕΚ. Υπενθυμίζεται στο πλαίσιο αυτό ότι η Επιτροπή κάλεσε την αυστριακή κυβέρνηση, στην φάση κατά την οποία μπορεί να πραγματοποιηθεί η εισαγωγή της διαδικασίας που προβλέπεται στο άρθρο 169, της συνθήκης ΕΚ, να αναφέρει εάν εκτιμά ότι η φορολογική απαλλαγή αποτελεί φορολογικό μέτρο που εισάγει διακρίσεις και αντιβαίνει στο άρθρο 95 της συνθήκης ΕΚ (επιστολή της Επιτροπής της 6ης Νοεμβρίου 1998). Η παρούσα απόφαση που αφορά τις διάφορες πτυχές, ως κρατική ενίσχυση, της φορολογικής απαλλαγής που ισχύει για τα ποτά, δεν προδικάζει το αποτέλεσμα των επαφών μεταξύ της Επιτροπής και της Αυστρίας στο πλαίσιο της διαδικασίας που αναφέρεται στο άρθρο 169 της συνθήκης ΕΚ.

Πρέπει εξάλλου να υπομνηστεί ότι έγινε προσφυγή στο Δικαστήριο δυνάμει τον άρθρου 177 της συνθήκης ΕΚ, για την έκδοση προδικαστικής απόφασης [2]. Το αυστριακό διοικητικό δικαστήριο ζήτησε από το Δικαστήριο, όσον αφορά το φόρο των ποτών που ισχύει στην Αυστρία, να δοθεί προσωρινή ερμηνεία της έκτης οδηγίας 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, σε θέματα εναρμόνισης των νομοθεσιών των κρατών μελών που αφορούν τις φορολογήσεις επί του κύκλου εργασιών [3], όπως τροποποιήθηκε τελευταία από την οδηγία 98/80/ΕΚ [4], της οδηγίας 92/12/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 1992, σχετικά με το γενικό καθεστώς, την κατοχή, την κυκλοφορία και τους ελέγχους των προϊόντων που υπόκεινται σε ειδικούς φόρους κατανάλωσης [5], όπως τροποποιήθηκε τελευταία από την οδηγία 96/99/ΕΚ [6], και το άρθρο 92 παράγραφος 1 της συνθήκης ΕΚ,

ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΑΠΟΦΑΣΗ:

Άρθρο 1

Το καθεστώς που κοινοποιήθηκε από την Αυστρία και απαλλάσσει τονς παραγωγούς οίνων και άλλων ποτών που έχουν υποστεί ζύμωση, σε περίπτωση άμεσης πώλησης στους καταναλωτές στον τόπο παραγωγής, από το φόρο επί των ποτών, που κανονικά ανέρχεται σε ± 7,58 % (10 % εκτός Φόρου Προστιθέμενης Αξίας) της λιανικής τιμής των προϊόντων, δεν συμβιβάζεται με την κοινή αγορά.

Η Αυστρία δεν πρέπει να διατηρήσει το καθεστώς που αναφέρεται στην παράγραφο 1 πέρα από τις 31 Δεκεμβρίου 1998.

Άρθρο 2

Η Αυστρία ενημερώνει την Επιτροπή εντός προθεσμίας δύο μηνών από την ημερομηνία κοινοποίησης της παρούσας απόφασης για τα μέρα που έλαβε για να συμμορφωθεί προς αυτήν.

Άρθρο 3

Η παρούσα απόφαση απενθύνεται στη Δημοκρατία της Αυστρίας.

Βρυξέλλες, 3 Φεβρουαρίου 1999.

Για την Επιτροπή

Franz FISCHLER

Μέλος της Επιτροπής

[1] Συλλογή 1974, σ. 709.

[2] Υπόθεση 437/97 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

[3] ΕΕ L 145 της 13.6.1977, σ. 1.
[4] ΕΕ L 281 της 17.10.1998, σ. 31.
[5] ΕΕ L 76 της 23.3.1992, σ. 1.
[6] ΕΕ L 8 της 11.1.1997, σ. 12.